

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

Continet Tractatus De Conscientia, De Peccatis, De Legibus, De Fide, Spe,
Et Charitate

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

§. 5. Quæ publicatio reuocationis necessaria sit, vt priuilegium reuocatum
censeatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76540](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76540)

nullo modo privilegium reuocari potest, sed solum poterit reprobari, quia vel sententia est iusta, vel iniusta, si iniusta sit non habet effectum, neque ex illa privilegium derogatur, vt non habet effectum, neque ex illa privilegium derogatur, vt non habet effectum, neque ex illa privilegium derogatur, vt non habet effectum...

§. V.

Quae publicatio reuocationis necessaria sit, vt privilegium reuocatum censeatur.

- 1. Si lege lata est reuocandum, debet publicari ex publicatione qua lex.
2. Si priuatum reuocatur privilegium, non habet effectum, quousque privilegium inuoluetur.
3. Qui cessant hanc reuocationem quocumque modo cognitam privilegiorum sufficere.
4. Probabilis est debere fieri per nuntium, vel epistolam, & rescriptum ad id specialiter destinatum.

Primitendum est reuocationem aliam esse ab homine, aliam a lege.

Si lege lata privilegium reuocetur, necessaria est illa publicatio, quam ad legis constitutionem diximus requiri, quia non potest talis lex vim habere reuocandi, quousque in suo esse sit constituta: non autem est constituta, quousque publicetur. Ergo adde in hac reuocatione separari non posse vim obligandi a vi reuocandi, cum ab eodem fundamento, scilicet a lege, vterque effectus nascatur. At quia diuersimode de lege ciuili, & canonica loquimur iuxta eam diuersitatem de reuocatione per legem ciuilem aut canonicam dicendum est. Diximus namque legem ciuilem, si pro diuersis prouincijs feratur ab his qui imperatoris, legibus reguntur, in qualibet prouincia esse publicandam, & in ea non habere effectum, nisi post duos menses a die promulgationis: si autem feratur pro vniuersa prouincia, in ea solum publicandam esse, & in ea non habere effectum, nisi postquam cucurrerit tempus sufficiens, vt in subditum notitiam debeat: legem autem canonicam diximus sufficere Romae esse publicatam, vt omnes obliget, postquam ad illorum notitiam deuenierit, aut eum modo deuenire possit, & non antea. Idem ergo dicendum est de lege hac reuocatoria, quia vera est lex, & habet effectum obligandi, & saepe irritandi actus contra illam factos: quae omnia ex postulant, vt feruenter in illa conditiones necessariae ad legem sic docent, relato Felino, Panormitano, & alijs Salas disp. 17. de legibus sect. 17. n. 80 & 82. Suar. lib. 8. c. 40. n. 1. & seqq. Bonac. disp. 1. q. 3. punct. 8. §. 3. n. 10. Non desunt tamen qui dicant requiri publicationem legis reuocantis privilegium in qualibet diocesi, sic docent Soto, de iustit. q. 1. v. 4. Medina. 1. 2. q. 90. a. 4. p. 1. §. conclus. Emao. Sa. verb. gratia n. 17. in vtraque edit. At ceti de sine fundamento, cum videamus reuocari saepe privilegia ob legem Romae publicatam.

Verum si privilegium priuatum reuocetur, quod fieri potest vel mandato concedentis, vel alio priuilegio, affirmandum est non habere effectum reuocationem, quousque privilegium inuoluetur: sic ex communi sententia docet Sylu. verb. gratia, n. 4. & verb. indulgentia, n. 17. Corduba in qq. lib. 4. q. 36. concl. 3. Sotus de iustit. q. 1. v. 4. Medina 1. 2. q. 90. a. 4. p. 1. §. 5. concl. Azor. lib. 1. c. 12. q. 7. Bonac. n. 10. Salas n. 82. Suar. m. 6. c. de poeni. disp. vol. 2. c. 2. Bahlius lib. 8. c. 9. n. 14. Ratio est quia ad rectam reipublicae & Ecclesiae gubernationem pertinet, vt velis Principis privilegiorum suis priuilegijs vti quousque agnoscent esse reuocata alijs velle priuilegijs adus inuoluit fieri, quod non est creditum de Christiano Principe.

Addeat vero aliqui hanc reuocationem non esse necessariam fieri per nuntium, vel per epistolam ad hoc missam ab ipso reuocante, sed quocumque modo et ubi reddatur privilegiorum de sui priuilegij reuocatione, privilegium est reuocatum, sic docet Suar. lib. 8. c. 40. n. 7. Bonac. disp. 1. q. 3. punct. 8. §. 3. n. 10. sine ratio esse potest, quia ex natura rei hic modus noti-

Ord. de Castro Sum. Mor. Pars I.

tiae per nuntium, vel epistolam ad reuocationem non est necessarius, vt de const. iure autem positio nullibi inuenitur praescriptus. Ergo sine fundamento expostulatur. Et confirmo. Reuocatio privilegij solum ex voluntate concedentis pendet, non ex voluntate privilegiarj, siquidem privilegiatio reuocante fieri potest. Ergo si illius notitia in privilegiario requiritur, & ob suauem regimen Ecclesiae, quod certe saluatur, ex quocumque capite notitia habetur. Neque obstat ad concessionem privilegij requiri intimationem illius per rescriptum, vel nuntium ad id destinatum: vt inde discimus etiam in reuocatione necessarium esse, quia privilegij concessio non habet effectum absque acceptatione privilegiarj, ac proinde debet concedens manifestare suam voluntatem, & concessionem privilegiario, vt ipse acceperit: non autem potest dici manifestare suam voluntatem, si nomine ipsius non sit. Ergo adde. Concedentis, & acceptantis voluntates debent aliquo modo vni, ad cuius vnionem haec intimatio videtur ex natura rei expostulata: at quia reuocatio non pendet ex acceptatione privilegiarj, sed illo inuito fieri potest, efficitur non videri necessariam illam intimationem.

Verum etsi hoc sit satis probabile. At credo probabilius esse reuocationem fieri debere per rescriptum, epistolam, vel nuntium ad id destinatum: sic docet expressè auili. lib. 3. cap. 19. n. 14. Sa. verb. gratia n. 17. in vtraque editione: & meo iudicio tenentur docere omnes illi, qui dicunt reuocationem iurisdictionis ordinari, vel delegatae debere fieri per nuntium, ad id destinatum, neque sufficere notitiam reuocationis aliunde habitam, quos refert, & sequitur Thomas Sanchez lib. 3. de matr. disp. 30. n. 12. & disp. 36. n. 9. quia haec iurisdictio, est quoddam privilegium, & quidquid de illa dicitur de privilegio dici potest. Ratio autem est, quia reuocans privilegium siue per legem, siue priuatum, tenetur reuocato intimare reuocationem, ne amplius privilegio utatur, alias imprudenter operaretur. Ergo quousque ipse intimit, non censetur velle reuocare. Adde reuocationem privilegij, sicut & legis debet reuocari publicari. Ergo publicatio, quae a reuocante non procedit, non est publicatio authentica, ac proinde non firmat reuocationem, sicut diximus de publicatione legis non facta a legislatore. Quocirca huiusmodi publicatio, & intimatio non propter acceptationem ipsius privilegiati, sed propter naturam ipsius reuocationis necessaria est. Et per hoc fit satis fundamento contrario.

DISPUTATIO V.

De cessatione legis, eiusque interpretatione.

VELICITER obligatio legis cessare potest, vel in totum, vel in parte. In totum cessat, quando cessat lex, eo quod cessat omnino causa, ob quam fuit concessa, vel ex eo quod abrogata sit. In parte cessat lex, quando aliquo casu specialiter, vel pro aliquo tempore eius obligatio cessat; & hoc contingere potest dupliciter. Primo eo quod adueniant tales circumstantiae, quibus adsint his prudenter iudicatur legislatorum, vel noluisse, vel non potuisse sua lege ibi obligare: & haec non est propria cessatio, quia nunquam ad illum casum lex extensa fuit. Secundo contingit, quando lex casum comprehendit, & legislator sua voluntate ab illius obligatione subditos eximit. Quapropter cessare potest adaequata lex. Primo ex cessatione causae finalis illius, Secundo abrogatione. Tertio cessare ex parte potest interpretatione. Quarto dispensatione. De prioribus dicendum est in praesenti dispensatione, & in sequenti agemus de cessatione per dispensationem.

PUNCTVM I.

De cessatione legis ex cessatione causae finalis illius

- 1. Distinguitur duplex finis, alius extrinsecus, alius intrinsecus.
2. Quando censetur praecipuum ex fine extrinseco desumi.
3. Lex lata ob duplicem finem intrinsecum, & extrinsecum, intrinsecus spectandus est.
4. Cessante tota causa finali, ob quam res praecipitur, cessat lex.
5. Probatur obiectio, & sic satis.
6. Limitat Soto, vt procedat postea declaratione Principis, vel consuetudine. Sed non admittitur limitatio.
7. Si cessat adaequatus finis pro determinato tempore, vel in parte legis, pro illo tempore, & illa parte cessat lex, seu suspenditur.

R 3 d